

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1876/2018
22.08.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., против туженог „ББ“ д.о.о. из ..., чији је пуномоћник Живорад Иконовић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 608/18 од 21.03.2018. године, у седници одржаној 22.08.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 608/18 од 21.03.2018. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 905/2017 од 06.11.2017. године, ставом првим изреке, захтев тужиоца је делимично усвојен. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име разлике обрачунатих и исплаћених трошкова за међуградски превоз на релацији ... - Нови Сад - ..., „радничке“ карте, за период од 20.04.2014. године до 05.03.2015. године исплати 13.404,87 динара, са затезном каматом на појединачне месечне износе ближе наведене у изреци првостепене пресуде од доспелости до исплате, и на име разлике обрачунатих и исплаћених трошкова за градски превоз, „радничке“ карте, за период од 20.04.2014. године до 05.03.2015. године исплати 18.988,75 динара, са затезном каматом на сваки појединачни месечни износ ближе наведен у изреци првостепене пресуде од доспелости до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев на име разлике обрачунатих и исплаћених трошкова за међуградски превоз на релацији ... - Нови Сад - ..., према месечним претплатама „радничке“ карте за месец март 2015. године, преко досуђеног износа од 2.621,54 динара до траженог износа од 4.361,54 динара, са законском затезном каматом од 09.04.2015. године до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев на име разлике обрачунатих исплаћених трошкова за градски превоз „радничке“ карте за месец март 2015. године, преко досуђеног износа од 440,00 динара до траженог износа од 976,25 динара, за законском затезном каматом од 09.04.2015. године до исплате.

Ставом петим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова поступка исплати 39.200,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате. Ставом шестим изреке, одбијен је захтев тужиоца на име тражене законске затезне камате на досуђене трошкове поступка од дана пресуђења до дана извршности пресуде. Ставом седмим изреке, тужилац је ослобођен обавезе плаћања судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 608/18 од 21.03.2018. године ставом првим изреке, жалба туженог је делимично усвојена и првостепена пресуда у усвајајућем делу преиначена, тако што је одбијен захтев тужиоца за исплату разлику обрачунатих и исплаћених трошкова за међуградски превоз на релацији ... - Нови Сад - ..., „радничке“ карте за период од 20.04.2014. године до 05.03.2015. године у укупном износу од 13.404,87 динара, са законском затезном каматом на сваки појединачни месечни износ од доспелости до исплате, а у преосталом, усвајућем делу, жалба је одбијена и првостепена пресуда у том делу потврђена. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 403. став 2. тачка 2. и 408. Закона о парничном поступку-ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 87/18) и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је био у радном односу код туженог у периоду од 31.12.2008. године до 05.03.2015. године. Место становања тужиоца је у спорном периоду било у ..., док му је место рада било у Новом Саду. Тужилац је за долазак на рад и одлазак са рада путовао на релацији ...-Нови Сад-... сопственим превозом, односно са колегама из ..., који су радили у Новом Саду. У мају и августу 2014. године тужилац је користио годишњи одмор, односно био је привремено спречен за рад, и на посао је долазио 11 дана. Тужилац је 09.06.2014. године потписао изјаву из које произлази да долази на посао из места ..., да на релацији од места из кога долази на рад до места рада саобраћа превозник „ВВ транс“, да је цена месечне карте 12.200,00 динара, да су дати подаци неопходни служби за обрачун зарада послодавца и да ће о свакој накнадној промени обавестити послодавца у року од 8 дана од дана наступања промене, а да податке даје у сврху обрачуна накнаде трошкова за одлазак и одлазак са рада. Превозник А.Д. „ВВ транс“ ...у периоду од априла 2014. године до марта 2015. године није саобраћао на релацији ...-Нови Сад, а за коју чињеницу је имао сазнање и тужилац. У спорном периоду од 01.04.2014. године до 05.03.2015. године превозник „ГГ транс“ ..., је пружао услуге јавног аутобуског превоза на релацији ...-Нови Сад и издавао месечне радничке карте по цени од 12.600,00 динара, односно појединачне карте по цени од 570,00 динара. Тужени је обрачун и исплату трошкова превоза за долазак и одлазак са рада вршио на начин што је закључно са октобром 2014. године обрачун вршен по цени месечне карте за цео месец у износу од 12.200,00 динара, а од новембра 2014. године по цени месечне карте у износу од 12.600,00 динара. За месеце у којима тужилац није радио цео месец тужени је обрачун трошкова превоза за долазак и одлазак са рада вршио на бази сразмерног броја дана рада на начин да се цена месечне карте подели са укупним бројем радних дана, а затим помножи са бројем дана рада тужиоца, на који начин је обрачун трошкова превоза за долазак и одлазак са рада био мањи од висине пуне цене месечне претплатне карте. У периоду рада по петодневној радној недељи тужени је вршио обрачун трошкова превоза за долазак и одлазак са рада према броју дана доласка тужиоца на посао, у односу на фонд сати рада у петодневној радној недељи.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, применом члана 118. став 1. тачка 1. Закона о раду („Сл. гласник РС“, бр. 24/05, 75/14), Уговора о раду, Анекса Уговора о раду од 01.11.2014. године и Анекса Колективног уговора који се код туженог примењивао од 01.11.2014. године, првостепени суд је усвојио захтев тужиоца и обавезао туженог да тужиоцу плати разлику трошкова превоза за долазак и одлазак са рада за међумесни јавни саобраћај у висини утврђеној налазом судског вештака економско-финансијске струке, а који вештак је у свом налазу пошао од важеће цене месечне претплатне карте (за запослене) на релацији ...-Нови Сад, Јавног превозника „ГГ транс“ ... и исплаћених износа по наведеном основу.

По оцени Врховног касационог суда, другостепени суд је правилно применио материјално право, члан 118. став 1. тачка 1. Закона о раду, као и одредбе Анекса Колективног уговора који се код туженог примењивао од 01.11.2014. године, када је преиначио првостепену пресуду и одбио као неоснован захтев тужиоца за исплату разлике трошкова превоза за долазак и одлазак са рада за међумесни јавни саобраћај, правилно налазећи да је тужени тужиоцу исплаћивао трошкове превоза за долазак и одлазак са рада на релацији ...-Нови Сад-... сходно подацима које је тужилац доставио туженом, јер тужилац никада није обавестио туженог о евентуалним променама везано за превозника и висину трошкова превоза.

Наиме, код утврђеног да је тужени обрачун исплате трошкова за долазак и одлазак са рада вршио на начин што је закључно са октобром 2014. године обрачун вршен на бази цене месечне карте за цео месец у износу од 12.200,00 динара, а од новембра 2014. године по цени месечне карте у износу од 12.600,00 динара, према броју дана које је тужилац радио, те да је тужилац преузео обавезу да туженог обавести у случају да дође до промене било ког од података датих туженом који могу да утичу на висину трошкова превоза, па како тужилац туженог није обавестио да је дошло до промене превозника и висине трошкова превоза, то је правилан закључак другостепеног суда да тужилац неосновано од туженог потражује разлику трошкова за међуградски превоз на релацији ...-Нови Сад-..., са којих разлога су неосновани наводи ревизије тужиоца.

Ревизијом се оспорава утврђено чињенично стање, што у ревизијском поступку није дозвољено на основу члана 407. став 3. ЗПП.

Са напред наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, а одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизије, имајући у виду успех тужиоца по овом ванредном правном леку.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**